

Gradstyrke nedfat til 2 Pesetas (= Francs) pr. Hektolitre, paa Frugter til 2 Pesetas, paa Olivenolie til 3 Pesetas, paa Kork og Propper til 10 Pesetas — Alt pr. 100 Allos, og paa Salt aldeles ophævet. Til Gjengjæld tilbyder Spanien Klippfisketolden nedfat til 12,70 Pes. i Stedet for 17,00, og Tolden paa Træ til 2 Pes. i Stedet for 2,75 pr. Kubikmeter.

Herpaa troede den danske Regjering ikke at kunne indlade sig. Det maatte naturligvis være dens Opfattelse, at man kun meget nødtigt burde gaa ind paa at binde sin Toldtarif ved traktatmæssige Bestemmelser, en Opfattelse, som man havde al Grund til at antage, at Repræsentationen delte, og Betænkkeligheden maatte blive saa meget større, som der i Særdeleshed vilde blive Spørgsmaal om en Nedsettelse af Tolden paa Varer, som man fra alle Sider havde været enig om at ville paalægge en højere Told ved den forestaaende Revision af Toldlovgivningen. Dertil kom, at Fordelene ved Traktaten kun til dels kom det egentlige Danmark til Gode, medens Byrderne saa at sige udelukkende kom til at hvile paa det. Af disse Grunde mente Regjeringen, at der kun kunde forhandles paa Basis af Traktaten af 1872, saaledes at den nye Traktat alene stipulerede „Mestbegunstigelse“ uden at binde Toldtarifen, og at intet andet Standpunkt burde indtages, saalænge det ikke, derved at Nabostaterne indløde sig paa det spanske System, blev næsten umundgaeligt at underkaste sig et saa besværligt Vilkaar som at binde sin Toldtarif.

Forstikjellen mellem de to Regjeringers Standpunkter var saaledes saa stor, at man ikke længere kunde haabe paa, at Forhandlingen hurtigt kunde komme til et gunstigt Resultat. Udenrigsministeriet maatte derfor saameget mere bestræbe sig for at opnaa den i Noten af 6te September begjærede Forlængelse. Da det endvidere var at forudsæ, at Meddelelsen til den spanske Regjering af den danske Regjeringens Utilbøielighed til overhovedet at binde sin Tarif ikke vilde tjene til at fremme Opfyldelsen af vor Begjæring om en foreløbig Forlængelse af Traktaten af 1872, ansaa man det for rigtigst at tilbageholde denne Meddelelse, indtil man havde faaet Svar paa sin Note af 6te September. Den 3die Oktober afgaves imidlertid den spanske Regjeringens Svar derhen, at den overhovedet ikke vilde indgaa paa nogen Forlængelse af de ældre Traktater, medmindre nye vare undertegnede inden Udløbsdagen.

Da dette Forsøg saaledes var strandet, var der ikke længere nogen Grund til at udsætte Fremstillingen til Spanien af den danske Regjeringens Standpunkt, og der tilstilledes Hr. Castellanos en Note af 14de Oktober, i hvilken den danske Regjeringens Betænkkeligheder ved at indgaa en Tariftraktat udvikledes, og man derfor foreslog Afslutningen af en Traktat, der indskrænkede sig til at stipulere gjensidig Ret som mest begunstiget Nation.

Denne Note krydsede sig imidlertid med en Skrivelse af 13de Oktober, i hvilken Hr. Castellanos meddelte, at hans Regjering havde forandret Beslutning med Hensyn til Spørgsmaalet om en temporær Forlængelse af de ældre Traktater, idet den nu vilde være villig til at tilstaa en saadan, dog ikke udover den 15de December og paa den Betingelse, at man i Principet antog det Grundlag og de Reduktioner, som den spanske Regjering havde opstillet. Denne Fordring kunde Regjeringen selvfølgelig ifølge sit ovenfor udviklede Standpunkt ikke indgaa paa, hvortil desuden kom, at man i den nys affendte, endnu ikke befærede Note af 14de Oktober havde opstillet et ganske andet Grundlag. Man maatte saaledes indskrænke sig til i alt Fald at opnaa, at Spanien lovede at behandle islandsk Klippfisk, der var indladet inden den 18de Oktober, efter den ældre Traktat, om end Ladningen først indkom i en spansk Havn efter den 18de Oktober. Dette opnaaedes (Noten af 26de Oktober og 4de November).

Ved denne sidste Indrømmelse havde den islandiske Handel formentligen i det Væsentlige opnaaet det Samme som ved en Forlængelse af Traktaten paa 6 Maanedg; thi Efteraarsafflikningen vilde herefter drage Fordel af den lavere Told efter den nye spanske Toldlov, og ny Afflikning finder efter de islandiske Forhold først sted længere frem paa Foraaret. Det gjaldt altsaa om at opnaa en ny Traktat inden denne Termin. Under disse Omstændigheder ansaa man det hensigtsmæssigt at raadføre sig med den danske Gesandt i Paris, Grev Moltke Hvitfeldt, som i en Række af Aar havde været ansat i Madrid og derfra var vel bekendt med spanske Forhold, og som for Tiden opholdt sig her i Oslo. I de mundtlige Forhandlinger, der i November saaledes fandt Sted mellem Grev Moltke, Udenrigsministeren og Finansministeren, gjorde Gesandten med Bestemthed gjældende, at den danske Regjering ikke vilde kunne opnaa nogen Traktat, medmindre den gif ind paa den spanske Forhandlingsbasis og indrømmede traktatmæssig Toldnedsættelse paa spanske Produkter. Skete dette, var han villig til eventuelt at gaa til Madrid for at forhandle Traktaten, men selvfølgelig først, naar Forhandlingen med Hr. Castellanos her havde vist sig frugtesløs, eller den spanske Regjeringens Svar paa Noten af 14de Oktober lod saa